

Exprobratum est defensoribus hujus systematis, et forte non immerito, quod a duplici delectatione Jansenii non satis recederent.

Pater *Thomassin*, doctissimus presbyter Oratorii, aliud excogitavit vel potius exornavit systema a *Josepho Avila* Dominicano excogitatum: gratiæ efficaciam non reponit in præmotione physica Thomistarum, nec in acceptatione voluntatis, ut Molinistæ et Congruistæ, sed in aggregatione auxiliorum quibus voluntas excitatur et adjuvatur. Singula seorsim sumpta non sufficerent, sed conjuncta libertatis humanæ consensum infallibiliter obtinent.

Sed illa auxiliorum aggregatio non est quid a gratia et a voluntate distinctum: igitur semper quæri potest an illius efficaciam a gratia vel a voluntate procedat; in priori casu, quomodo servatur libertas? in posteriori, ubi est supremum Dei dominium in libertatis exercitium? Gravissima igitur semper subsistet difficultas circa concordiam gratiæ efficacis et liberi arbitrii, quam solvere non tentabimus; malumus dicere cum S. Aug., lib. de Spiritu et Littera, c. 34: « Jam si ad illam profunditatem scrutandam quisquam nos coarctet, cur illi ita suadeatur ut persuadeatur, illi autem non ita; duo sola occurrunt interim quæ respondere mihi placeat: *O altitudo divitarum!* et *Numquid iniquitas apud Deum?* Cui responsio ista displiceat, quærat doctiores, sed caveat ne inveniat præsumptores. »

CAPUT QUINTUM.

DE GRATIÆ EFFECTIBUS.

Præcipui effectus gratiæ sunt justificatio et meritum: de utroque dicendum est.

ARTICULUS PRIMUS.

DE JUSTIFICATIONE.

Justificatio est justitiæ et sanctitatis acquisitio qua homo

fit Deo gratus. Tria circa illam considerari possunt, scilicet: 1° dispositiones ad illam acquirendam, 2° ejus natura, et 3° ejusdem proprietates.

§ I.— De dispositionibus ad acquirendam justificationem requisitis.

Fide constat parvulos per baptismum justificari: certum est autem nullas in eis prærequiri dispositiones ad justificationem, Deo ita volente ac ordinante.

Verum Catholici et Protestantes simul conveniunt quasdam requiri dispositiones in adultis ut justificationem obtineant. Omnes iterum fatentur fidem omnino necessariam esse, juxta hæc Christi verba; Marc. xvi, 16: *Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur;* et juxta ista B. Pauli, Hebr. xi, 6: *Sine fide impossibile est placere Deo.*

At qualis sit illa fides omnino necessaria, non ita sibi consentiunt. Lutherani et Calvinistæ triplicem distinguunt fidem, scilicet historicam, qua omnia quæ in sacris Scripturis contenta sunt creduntur; fidem miraculorum, qua, credendo nihil Deo impossibile esse, patrantur miracula; et fidem promissionum, quæ duplex est: una generalis, qua creditur Deum fidem habentibus peccatorum remissionem promisisse; et alteram specialem, qua unusquisque certo confidit sua peccata per Christum sibi esse donata.

Volunt autem fidem ad salutem necessariam, eam esse, qua unusquisque, misericordiæ Dei confidens, firmiter credit omnia peccata per Christum sibi esse remissa.

Dicunt fidem sic intellectam solam justificare, non per modum causæ efficientis aut dispositionis proprie dictæ, sed per modum organi quo justificatio accipitur sicut elemosyna manu pauperis apprehenditur e divite eam largiente. Unde Lutherus, Epist. ad Melancht., anno 1521: « Esto peccator et pecca fortiter, sed fortius fide et gaude » in Christo, qui victor est peccati, mortis et mundi.

» Sufficit quod agnovimus per divitias gloriæ Dei agnum » qui tollit peccata mundi: ab hoc non evellet nos peccatum, etiamsi millies millies in una die fornicemur,...

Catholici vero contendunt : 1° fidem ad justificationem requisitam esse adhæsiōnem cunctis veritatibus a Deo revelatis; 2° solam fidem ad justificationem non sufficere; 3° fidem ad justificationem non concurrere per modum organi, sed per modum dispositionis proprie dictæ. Sint ergo tres propositiones sequentes :

PROPOSITIO PRIMA.

Fides ad justificationem requisita, non est tantum confidentia in promissionibus Christi, sed adhæsiō cunctis veritatibus a Deo revelatis.

Prob. Scriptura sacra, conc. Trident. et ratione.

1° *Scriptura sacra.* Marc. XVI, 15 : *Euntes in mundum universum, prædicate Evangelium omni creaturæ. Qui crediderit, salvus erit.* Christus non dicit, qui speraverit, qui fiduciam habuerit, sed qui crediderit Evangelio, cujus prædicationem commendat; hæc est tamen fides quæ justificat : nam qui ita crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit. Ergo.

Rom. IX, 8 : *Hoc est verbum fidei quod prædicamus, quia si confitearis in ore tuo Dominum Jesum, et in corde tuo credideris quod Deus suscitavit illum a mortuis, salvus eris; corde enim creditur ad justitiam.* Ibi evidentè agitur de fide quæ justificat : atqui tamen non est fides promissionum, sed fides dogmatica : ergo 1°.

2° *Conc. Trid.*, sess. 6, can. 12 : « Si quis dixerit fidem » justificantem nihil aliud esse quam fiduciam divinæ misericordiæ; peccata remittentis propter Christum; vel » eam fiduciam solam esse qua justificamur; anathema « sit. » Definitum est igitur fidem ad justificationem requisitam non esse fidem promissionum : ergo est fides dogmatica, seu adhæsiō cunctis veritatibus a Deo revelatis. Quoniam tamen hæc pars in canone concilii expresse non continetur, propositionem nostram tradere nolumus ut de fide catholica. Ergo 2°.

3° *Ratione.* 1° Fides nititur auctoritate infallibili Dei revelantis : atqui fiducia ab hæreticis excogitata infallibili

auctoritate Dei niti non potest, nullibi enim revelatum est peccata nostra vere esse remissa : ergo id certa fide credere non possumus. 2° Fides ad justificationem necessaria non debet supponere justificationem ut jam existentem : atqui fides ab hæreticis requisita supponeret justificationem jam existentem, siquidem peccator, ut justitiam obtineret, credere teneretur peccata sibi esse remissa : ergo 3°, etc. Aliunde, etc. Ergo.

Dices 1° : Christus dicit paralytico, Matth. IX, 2 : *Confide, fili, remittuntur tibi peccata tua* : ergo fides promissionum necessaria est ad justificationem.

R. Dist. conseq. Fides promissionum, id est, confidentia necessaria est, *conc.* ; id est, sola fides promissionum, ut volunt Protestantes, sufficit ad justificationem, *nego conseq.* Etenim catholici semper docuerunt fiduciam in promissiones Christi necessariam esse ad justificationem : unde conc. Trid. loquens, sess. 6, cap. 6, de dispositionibus quibus peccatores ad justificationem se accingunt, dicit : *In spem eriguntur, fidentes Deum sibi propter Christum propitium fore.* At inde non sequitur fidem ad justificationem a Christo requisitam, ipsam esse fiduciam qua singuli credunt peccata sibi esse dimissa.

Præterea, quidam dicunt sensum verborum ad paralyticum directorum hunc esse : Peccata tibi non roganti jam remittuntur; confide, et sanitatem tibi roganti daturus sum. Ergo.

Dices 2° : Omnes profitentur in Symbolo Apostolorum : *Credo in remissionem peccatorum* : ergo unusquisque credere tenetur peccata sua, etc.

R. Nego conseq. Sensus enim articuli Symboli est manifeste : *Credo existere in Ecclesia potestatem remittendi peccata, vel medium obtinendi remissionem peccatorum.* Ergo.

Plures aliæ objectiones ab hæreticis proponuntur, sed meræ sunt cavillationes.

PROPOSITIO SECUNDA.

Sola fides non justificat.

Hæc propositio est de fide, ut pote definita in conc. Trid., sess. 6, can. 9 : « Si quis dixerit sola fide impium » justificari; anathema sit. »

Prob. Scriptura sacra. Eccli. I, 28 : *Qui sine timore est, non poterit justificari.*

I Cor. XIII, 2 : *Si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum.*

Jacob. II, 14 : *Quid proderit, fratres mei, si fidem quis dicat se habere, opera autem non habeat? Numquid poterit fides salvare eum?* et ꝑ. 24 : *Videtur quoniam ex operibus justificatur homo, non ex fide tantum.* Ergo, præter fidem, aliæ requiruntur ad justificationem dispositiones, scilicet timor, charitas, penitentia, fiducia, denique bona opera. Ergo, etc. Legatur cap. 6, sess. 6, conc. Trid.

Dices 1° : Joan. III, 36 : *Qui credit in Filium, habet vitam æternam* : ergo sola fides justificat.

R. Nego conseq. Nam fides hic et in multis aliis Scripturæ textibus commendata, non excludit alias virtutes; imo sæpe sumitur modo complexo pro tota religione Christiana, ut in his verbis B. Pauli, Rom. III, 28 : *Arbitramur hominem justificari per fidem sine operibus legis*; fides, id est religio Christi, opponitur antiquæ Legi. Unde vulgo dicitur de infidelibus qui ad Christum convertuntur, quod fidem amplexi sint, id est religionem Christianam. Ergo si dicatur fidem justificare, sine fide salutem obtineri non posse, semper intelligenda est fides cum cæteris virtutibus præscriptis. Hinc facile explicantur textus Scripturæ a Protestantibus objecti, v. g. : *Gratia estis salvati per fidem, non ex operibus*, Eph. II, 8 et 9, id est, non ex operibus fide destitutis : *Omnis qui credit in illum non confundetur*, Rom. X, 11, modo faciat opera fide præscripta, etc.

Christus respondens homini eum interroganti quid faciens boni haberet vitam æternam, ait : *Si vis ad vitam*

ingredi, serva mandata, Matth. XIX, 16, et tunc refert mandata Decalogi : quando igitur dixit, *Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit*, intellexit, qui crediderit ut oportet, videlicet opera fidei faciendo, vel fidem ex operibus ostendendo, ut præscribit S. Jacob. II, 14, etc. Ergo.

Eodem modo et eadem facilitate solvi possunt textus ex SS. Patribus deprompti, quibus abutuntur hæretici : non est igitur ratio cur in illis explanandis immoremur.

§ II.— De natura justificationis.

Docent Protestantes 1° peccata per justificationem non tolli, sed tegi justitia Christi, sicut corpus vestimento tegitur; 2° ea tamen ob justitiam Christi non imputari; et 3° inde concludunt mentem per infusionem gratiæ interiorius non renovari. Contra quos sit

PROPOSITIO.

Peccata per justificationem reipsa delentur, et mens per infusionem gratiæ sibi inhærentis interiorius renovatur.

Probatur utraque pars.

Prima pars, Scriptura sacra, conc. Trid. et testimonio S. Aug.

1° *Scriptura sacra.* Ps. L, 2 : *Dele iniquitatem meam*; Joan. I, 29 : *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi*; Act. XV, 9 : *Fide purificans corda eorum*; I Cor. VI, 11 : *Hæc quidem fuistis, sed abluti estis, sed justificati estis.* Certe hæc verba supponunt evidenter peccata non tantum cooperiri, sed deleri, tolli et ablutione auferri. Ergo.

2° *Conc. Trid.*, sess. 6, can. 11 : « Si quis dixerit hominem » minime justificari, vel sola imputatione justitiæ Christi, » vel sola peccatorum remissione, exclusa gratia quæ in » cordibus eorum diffundatur, atque illis inhæreat; aut » etiam gratiam qua justificamur esse tantum favorem » Dei : anathema sit. » Si propriis verbis non dicat peccata deleri, dicit æquivalenter, ut patet, et expressius in sess. 5, can. 5, anathemate percutiendo eum qui « reatum » originalis peccati remitti (in baptisate) negat; aut

» etiam asserit non tolli totum id quod veram et propriam peccati rationem habet, sed illud dicit tantum » radi aut non imputari. » Ergo.

3° Testimonio S. Aug. qui, lib. 1 contra duas Epist. Pelag., cap. 13, sic habet : « Dicimus baptismum dare » omnium indulgentiam peccatorum, et auferre crimina, » non radere : » nihil clarius desiderari potest. Ergo.

Dices : Ps. xxxi, 1 : *Beati quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata, Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum.* Ergo solum teguntur peccata, et justitia imputatur.

R. *Nego consequ.* Nam verba Prophetæ nunquam, ante Protestantès, eo sensu intellecta sunt. S. Aug. expresse dicit in hunc locum : « *Beati quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata;* non in quibus non » sunt inventa peccata, sed quorum tecta sunt peccata. » Cooperta sunt peccata, tecta sunt, abolita sunt. Si textit » peccata Deus, noluit advertere ; si noluit advertere, » noluit animadvertere, noluit punire ; si noluit punire, » noluit agnoscere, maluit ignoscere.... Nec sic intelligatis » quod dixit, peccata cooperta sunt, quasi ibi sint et » vant. » Cum enim omnia oculis Dei sint nuda et aperta, quæ ipsi tecta sunt jam sunt deleta. Ergo.

Probat *secunda pars* Scriptura sacra, conc. Trident. et ratione.

1° *Scriptura sacra.* Ps. l, 12 : *Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis ;* Eph. iv, 23 et 24 : *Renovamini spiritu mentis vestræ, et induite novum hominem qui secundum Deum creatus est in justitia et sanctitate veritatis :* ergo mens interior renovatur : ergo 1°.

2° *Conc. Trid.*, sess. 6, can. 77 superius citato, ubi dicitur quod gratia per Spiritum sanctum cordibus infundatur illisque inhæreat. Ergo 2°.

3° *Ratione.* Per justificationem transferimur a statu peccati in statum justitiæ et sanctitatis, deletur in nobis peccati macula, induimus novum hominem : at ille status animæ a priori differt. Ergo mens reipsa renovatur, et

fides non apprehendit justitiam per modum organi, ad sensum Protestantium, sed ad illam vere concurret per modum dispositionis proprie dictæ.

Dices : Rom. iv, 5 : *Credenti in eum qui justificat impium, reputatur fides ejus ad justitiam :* ergo revera mens interior non renovatur.

R. *Dist. textum.* Credenti ut oportet, id est, credenti sperando, diligendo, pœnitendo, obediendo, invocando, etc., reputatur ad justitiam, id est, reputatur justitia, quia justitia est complexio omnium virtutum Christianarum, *conc.*; secus, *nego.* Hæretici enim eo textu evidenter abutuntur, quando illum in sensum suum detorquent : nullo innituntur fundamento, et aliis Scripturæ locis manifeste adversantur. Ergo.

Pariter si Christus, I Cor. i, 30, dicatur *factus nobis justitia, et sanctificatio, et redemptio,* non quia justitia ejus nobis imputatur, sed quia ipse est causa justitiæ nostræ, et sanctificationis, et redemptionis : sic pluries dicitur salutare nostrum, quia est causa salutis. Ergo.

§ III. — De proprietatibus justificationis.

Tripliciter hic errant Protestantès : 1° docent singulos justos fide divina credere teneri se esse justificatos, sicut credunt Christum pro nobis esse mortuum ; 2° Calviniani contendunt justitiam semel obtentam amitti non posse ; 3° Lutherani et Calvinistæ negant justitiam in uno majorem et in altero minorem esse, hocque ex principio quo tenent justitiam Christi nobis imputari, evidenter sequitur. Lutherus non dubitavit dicere, Sermon. de Nativ. B. M. V. : « Omnes Christiani æque magni sumus ac Mater Dei et » æque sancti ac ipsa. » Contra hos errores erunt tres propositiones.

PROPOSITIO PRIMA.

Nemo, seclusa speciali revelatione, tenetur credere fide divina se esse justificatum.

Propositio est de fide, probatur Scriptura sacra, SS. Patrum testimoniis, et ratione.

1° *Est de fide* ut pote definita in conc. Trid., sess. 6, can. 13 : « Si quis dixerit omni homini, ad remissionem » peccatorum assequendam, necessarium esse ut credat » certo et absque ulla hæsitatione propriæ infirmitatis et » indispositionis peccata sibi esse remissa; anathema sit. » Et can. 14 : « Si quis dixerit hominem a peccatis absolvi » ac justificari, ex eo quod se absolvi ac justificari certo » credat; aut neminem vere esse justificatum, nisi qui » credat se esse justificatum.... anathema sit. » Ergo 1°.

2° *Probatur Scriptura sacra.* Prov. xx, 9 : *Quis potest dicere : Mundum est cor meum, purus sum a peccato ?* Eccle. ix, 1 : *Nescit homo an amore vel odio dignus sit;* I Cor. iv, 4 : *Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum.* Certe qui fide divina crederet se esse justificatum, dicere posset se purum esse a peccato, se amore dignum esse, etc. Ergo 2°.

3° *SS. Patrum testimonio.* S. Aug., lib. de Perfectione justitiæ, cap. 15 : « Quantalibet justitia sit præditus homo, » cogitare debeat ne aliquid in illo, quod ipse non videt, » inveniatur; » deinde citat verba Prov. xx, 9 et 11.

S. Gregorius Magnus, respondens sorori suæ, quæ ab illo quæsierat an de remissione peccatorum suorum securam esse posset, ait : « Rem difficilem etiam et inutilem postulat : difficilem quidem, quia ego indignus sum cui revelatio fieri debeat; inutilem vero, quia securam de peccatis tuis fieri debes. » Ergo 3°.

4° *Ratione.* Nihil credi debet fide divina, juxta Protestantem, nisi quod in Scriptura sacra continetur : atqui nullibi continetur in Scriptura sacra, imo nec in traditione nec in Symbolis fidei, hunc vel illum hominem esse justificatum : ergo 4°, etc. Aliunde, etc. Ergo.

A fortiori, nemo fide divina credere potest se esse prædestinatum, ut plurimi docent Protestantem; ad hoc quippe necesse foret, non solum ut certo sciret se esse justificatum, sed insuper se in justitia esse moriturum : atqui, seclusa speciali revelatione, nemo talem habere potest certitudinem : ergo.

Diximus seclusa speciali revelatione; nullum est enim

dubium quin Deus manifestari possit alicui mediate vel immediate, illum esse justificatum, vel etiam prædestinatum. Sic per Nathan revelavit David peccatum ejus esse translatum; sic Christus immediate dixit paralytico et mulieri peccatrici, peccata ipsorum esse remissa.

Quædam tamen sunt signa quibus homo, absque speciali revelatione, moraliter certus esse possit se gratia sanctificante donari; nempe 1° testimonium bonæ conscientiæ, 2° horror peccati mortalis et fuga peccati venialis, 3° zelus in acquirenda perfectione, 4° voluptatum hujus vitæ fastidium, 5° gustus divinarum et vitæ æternæ desiderium : hæc indicia dant fiduciam Christianam, quæ omnem animi perturbationem et anxietatem excludit; non vero omnem formidinem, nec impedit quin pro nobis dicta æstimemus hæc Apostoli verba, Philipp. ii, 12 : *Cum metu et tremore vestram salutem operamini.*

Dices 1° : Rom. viii, 16 : *Ipsæ enim Spiritus testimonium reddit spiritui nostro quod sumus filii Dei :* quod autem Spiritus sancti testimonio nititur fide divina credi debet : ergo.

R. Dist. textum. Spiritus reddit testimonium probabile spiritui nostro, vel potius cum spiritu nostro, ut habetur in græco, *conc.*; testimonium infallibile, *nego.* Etenim quando spiritus noster Deum invocatur eumque Patrem nostrum appellat, eo ipso testatur nos ipsius esse filios; sed Spiritus Dei postulat pro nobis, et Deum invocare non possumus ut oportet sine auxilio Spiritus sancti : ergo Spiritus sanctus testimonium cum spiritu nostro reddit quod sumus filii Dei. Testimonium ejus verum est in se : at non nisi plus minusve probabiliter nobis singulatim innotescit. Unde unusquisque certo dicere potest : Spiritus Dei testatur omnibus justis quod sint filii Dei; sed probabiliter vel moraliter tantum asserere potest se hoc testimonium audire. Ergo.

Hæc autem alia verba ejusdem capituli ad Rom. x, 36 : *Certus sum quia neque mors neque vita.... poterit nos separare a charitate Christi,* fidem divinam non exprimunt, sed fiduciam Christianam, alioquin Apostolus non dixisset :

Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum.

Similiter, quando exhibet spem Christianam, Hebr. vi, 39, *sicut anchoram, ... animæ tutam ac firmam, et incedentem usque ad interiora velaminis*, solummodo intelligit ejus firmitatem ex parte Dei promittentis, omnipotentis et immutabilis, non vero ex parte nostra. Unde conc. Trid., sess. 6, cap. 9: « Quilibet, dum seipsum suamque propriam infirmitatem et indispositionem respicit, de sua gratia formidare et timere potest, cum nullus scire valeat certitudine fidei, cui non potest subesse falsum, se gratiam Dei esse consecutum. »

PROPOSITIO SECUNDA.

Justitia amitti potest.

Hæc propositio est de fide, ut pote definita in conc. Trid., sess. 6, can. 23: « Si quis hominem semel justificatum dixerit amplius peccare non posse, neque gratiam amittere... anathema sit. »

Prob. Scriptura sacra, S. Aug. testimonio, et ratione.

1° *Scriptura sacra*, Ezech. xvii, 24: *Cum averterit se justus a justitia sua, et fecerit iniquitatem... omnes justitiæ ejus quas fecerat non recordabuntur.*

Hebr. vi, 4: *Impossibile est eos qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam donum cælestis et participes facti sunt Spiritus sancti..., et prolapsi sunt, rursus renovari ad pœnitentiam.* Certe in his et in multis aliis textibus, qui citari possent, evidenter supponitur justum a justitia decidere posse. Ergo 1°.

2° *S. Aug. testimonio*, qui multis in locis, et præsertim in lib. de Correp. et Grat., cap. 13, ait: « Aut gratiam Dei suscipiunt, sed temporales sunt, nec perseverant: deserunt et deseruntur. » Ergo 2°.

3° *Ratione.* Infantes fiunt justi in baptismo: ergo si justitia amitti non possit, qui semel baptizati sunt nunquam peccare possunt, quod certe adversarii concedere nequeunt; aut peccata eorum non ipsis imputabuntur, quod absurdum est.

Præterea, si justi hanc peccare nequeant, cur tot exhortationes in libris divinis et in sermonibus sacris, non solum ut peccatores ad justitiam redeant, sed ut justi lapsi timeant, de propria salute sint solliciti, perseverent, et per bona opera certam suam electionem faciant?

Denique, in Protestantium systemate, homo per justificationem non renovatur, peccata ejus non delentur, sed, per fidem, justitia, sicut corpus vestimento, teguntur, et ideo justitia, fide remanente, per nova peccata non destruitur. At tale systema ad omnia inducit flagitia, ut nemo attendens non videt. Idcirco quidam Protestantes, ut Grotius et Leibnitz, illo abhorruerunt. Ergo 3°, etc. Aliunde, etc. Ergo, etc.

Dices: I Joan. iii, 9: *Qui natus est ex Deo, peccatum non facit.* Ergo.

R. Hanc difficultatem jam solvimus, pag. 315. Qui natus est ex Deo peccatum non facit, quatenus ex Deo natus est, dum in filiatione Dei remanet, conc.; a filiatione Dei excidere non potest, nego. Sic quotidie vulgo dicitur: Bonus filius patrem non offendit, quamvis illum offendere possit; sed tunc cessaret esse bonus filius. Ergo.

Eadem facilitate alii explicari possunt Scripturæ textus qui a Protestantibus objici solent, v. g.: *Aquæ multæ non potuerunt extinguere charitatem*, Cantic. viii, 7, id est, quamdiu remanet charitas, habet vim omnes superandi tribulationes; *Qui biberit ex aqua, quam ego dabo ei, non sitiet in æternum*, Joan. iv, 13, id est, modo illam non evomat, nunquam sitiet: si autem illam evomuerit, sitiet iterum. Sic et homo justificatus, si gratiam non evomuerit, non sitiet spiritualiter in æternum: sed illam per peccatum evomere potest.

PROPOSITIO TERTIA.

Justitia non est æqualis in omnibus.

Prob. Scriptura sacra, definitione conc. Trid., praxi Ecclesiæ, S. Aug. testimonio, et ratione.

1° *Scriptura sacra.* Apoc. xxii, 11: *Qui justus est, justificetur adhuc, et sanctus sanctificetur adhuc*; sensus non